

Kuşlar da Gitti

Eskiden İstanbul'da o zaman تنها yerler olan Florya düzlüğünde insanlar ağlarla kuş yakalar, sonra da kalabalık yerlerde, Taksim'de ve sinagog, kilise ve cami gibi farklı dinlerin ibadet yerlerinde "Azat buzat, beni cennet kapısında gözet!" diye satarlarmış. Bu kuşları satın alan insanlar da arkalarından dua okuyarak kuşları göğe salarlarmış.

İşte bizim üç kahramanımız Uzun Süleyman, Hayri ve Semih de bu kuşları yakalayıp satanlardandır. Hepsisi de farklı şehirlerden gelmiş, kader onları Dolapdere'de buluşturmuş, büyük sıkıntıları göze alarak bu işe girişmişlerdir. Hayri'nin annesi Zare Hanım'a yadigar kalmış olan çok değerli bir kilimi satmış, paranın bir kısmıyla kafes ve çadır almışlardır, diğer kısmı da İstanbul gibi yerde üç genç çocuğa fazla dayanmamıştır. Fakat Zare Hanım ona yadigar kalmış ve kendisi için manevi değeri oldukça yüksek olan bu kilimin çalındığını öğrenince üzüntüsünden yataklara düşmüş, hastalanmıştır. Üçünün de niyeti bol para kazanıp kilimi geri alarak Zare Teyze'ye geri vermektir. Fakat işler hiç de düşündükleri gibi gitmez.

Hayri, Süleyman ve Semih çadırlarını Florya düzlüğüne kurup, ağlarını çiçekli dikenlerin üzerine gererler. Kuş boldur, sarılı, mavili, kırmızılı birçok kuş yakalar ve kafesleri ağzına kadar doldururlar. Her şey olup biterken, Tuğrul adında çakır gözlü bir memur çocuğu da sabahın erken saatlerinden akşam karanlık çökene kadar kollarını bacaklarına dolayıp, çenesini de dizine dayayıp öylece onları izlemektedir. Bizimkiler ondan çok rahatsız olsa ve çakır gözlülerin uğursuz olduklarına inansalar da, seslerini çıkarmazlar. Fakat bir süre sonra Tuğrul'la beraber sabahtan akşama kadar çeneleri dizlerinde kendilerini izleyenlerin sayısı altıya çıkınca, iyice rahatsız olmaya başlarlar ve aralarında bir söz dalaşı başlar.

Yaşar Kemal, *Kuşlar da Gitti*, 1978